

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การดำเนินการกับทรัพย์สินที่นำเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้ในเรือนจำ
ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๗๙

กรมราชทัณฑ์ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๗๑๑/๒๖๒ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ตามที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาแจ้งผลการพิจารณาข้อหาหรือของกรมราชทัณฑ์ซึ่งปรากฏตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การดำเนินการกับเงินหรือสิ่งของต้องห้ามที่ผู้ต้องขังนำเข้ามาและเก็บรักษาไว้ในเรือนจำหรือกรณีที่ตรวจค้นได้ภายในเรือนจำตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๗๙ (เรื่องเสร็จที่ ๗๖๐/๒๕๕๒)^๑ นั้น กรมราชทัณฑ์มีประเด็นข้อสงสัยเกี่ยวกับการรับทรัพย์สินตามบันทึกดังกล่าว เพื่อให้เกิดความชัดเจนในทางปฏิบัติ กรมราชทัณฑ์จึงขอหารือในประเด็นข้างต้นอีกครั้งหนึ่ง และต่อมาสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีหนังสือให้กรมราชทัณฑ์แต่งตั้งผู้แทนไปชี้แจงข้อเท็จจริงในการประชุมคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) เพื่อพิจารณาประเด็นดังกล่าว ซึ่งในการประชุม ผู้แทนกรมราชทัณฑ์ชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ประสงค์ที่จะขอทบทวนความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ตามที่ได้ให้ความเห็นไว้ข้างต้น ที่ประชุมจึงมีมติให้กรมราชทัณฑ์ทำหนังสือขอหารือมาใหม่โดยให้กำหนดประเด็นข้อกฎหมายที่จะขอทบทวนให้ชัดเจนว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ในประเด็นใด

กรมราชทัณฑ์จึงได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๗๑๑/๑๔๓๒ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๓ ให้ความเห็นในแต่ละประเด็นดังต่อไปนี้

ประเด็นที่หนึ่ง กรณีที่ทรัพย์สินอันเป็นสิ่งของต้องห้ามของผู้ต้องขังซึ่งฝ่าฝืนนำเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้ในเรือนจำอันเป็นความผิดตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๗๙ และผู้บัญชาการเรือนจำได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๓๗ วินิจฉัยลงโทษฐานผิดวินัยตามมาตรา ๓๕ ทรัพย์สินอันเป็นสิ่งของต้องห้ามที่ยึดได้จากผู้ต้องขังซึ่งครอบครองเป็นเจ้าของอยู่ในขณะกระทำความผิดนั้น ย่อมถือเป็นทรัพย์สินของผู้ต้องขังที่จะต้องให้มีการรับเป็นของแผ่นดินในความหมายที่ว่าให้ตกเป็นของแผ่นดินได้ตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์

ประเด็นที่สอง กรณีที่ผู้ต้องขังนำเงินเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้ในเรือนจำอันเป็นความผิดตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ฯ และผู้บัญชาการเรือนจำได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๓๗ วินิจฉัยลงโทษฐานผิดวินัยตามมาตรา ๓๕ เงินที่ยึดได้ย่อมถือเป็นทรัพย์สินที่ได้มา

ส่งพร้อมหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑/๑๒๒๓ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

โดยการกระทำผิด และอยู่ในความรักษาของกรมราชทัณฑ์ตามนัยมาตรา ๓๘ ที่ต้องตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๑๓๒๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประเด็นที่สาม กรณีที่มีการกระทำความผิดตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ฯ แต่ไม่สามารถหาตัวผู้กระทำความผิดได้ และมีได้มีการฟ้องคดีอาญา เงินและสิ่งของต้องห้ามที่กรมราชทัณฑ์ยึดได้ ย่อมถือเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยการกระทำผิด และอยู่ในความรักษาของกรมราชทัณฑ์ที่ต้องตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๑๓๒๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เช่นกัน

ในการยึดทรัพย์สินเพื่อให้ตกเป็นของแผ่นดินทั้งสามกรณีนี้ ในทางปฏิบัติปกติ กรมราชทัณฑ์จะนำส่งคลังโดยจัดทำทะเบียนคุมทรัพย์สินตามวิธีปฏิบัติราชการทั่วไป แล้วนำส่งให้กระทรวงการคลังเป็นผู้ดำเนินการต่อไป

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น กรมราชทัณฑ์จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาทบทวนการพิจารณาตามประเด็นข้อหารือกรณีการดำเนินการเกี่ยวกับสิ่งของต้องห้ามหรือเงินสดที่ผู้ต้องขังฝ่าฝืนนำเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้ในเรือนจำ หรือกรณีที่ตรวจค้นพบได้ภายในเรือนจำอีกครั้งหนึ่ง

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมราชทัณฑ์ โดยมีผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (กรมราชทัณฑ์) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่า ข้อหารือดังกล่าวไม่ได้ให้ความเห็นในลักษณะที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การดำเนินการกับเงินหรือสิ่งของต้องห้ามที่ผู้ต้องขังนำเข้ามาและเก็บรักษาไว้ในเรือนจำหรือกรณีที่ตรวจค้นได้ภายในเรือนจำตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๙ (เรื่องเสร็จที่ ๗๖๐/๒๕๕๒) แต่เป็นการกำหนดประเด็นปัญหาที่ข้อหารือขึ้นมาใหม่ซึ่งมิใช่ประเด็นเดียวกับที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้ให้ความเห็นไว้ อย่างไรก็ตาม ในตอนท้ายของหนังสือข้อหารือได้ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ทบทวนความเห็นที่ได้ให้ไว้ตามบันทึกดังกล่าว

จากการสอบถามผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (กรมราชทัณฑ์) เพื่อให้ชี้แจงเกี่ยวกับประเด็นที่ประสงค์จะข้อหารือว่า เป็นการขอหารือตามประเด็นที่ตั้งขึ้นใหม่ หรือข้อหารือในลักษณะทบทวนตามประเด็นเดิมที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้ให้ความเห็นไว้ เนื่องจากการขอทบทวนจะต้องเป็นการพิจารณาตามประเด็นเดิม ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (กรมราชทัณฑ์) ได้ยืนยันว่าประเด็นที่ประสงค์จะข้อหารือตามประเด็นที่ตั้งขึ้นใหม่ ดังนั้น การขอหารือในกรณีนี้จึงไม่ใช่เรื่องของการขอทบทวนแต่เป็นการขอหารือตามประเด็นใหม่ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) จึงให้กำหนดประเด็นที่จะข้อหารือใหม่ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่หนึ่ง กรณีที่ทรัพย์สินซึ่งเป็นสิ่งของต้องห้ามของผู้ต้องขังที่ฝ่าฝืนนำเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้ในเรือนจำ จะเป็นความผิดตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๙ หรือไม่ และในกรณีที่ผู้บัญชาการเรือนจำได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๓๗ วินิจฉัยลงโทษฐานผิดวินัยตามมาตรา ๓๕ สิ่งของต้องห้ามที่ยึดได้จากผู้ต้องขังซึ่งครอบครองเป็น

เจ้าของอยู่ในขณะกระทำความผิดนั้น จะถือว่าเป็นทรัพย์สินของผู้ต้องขังที่จะต้องริบเป็นของแผ่นดินในความหมายที่ว่าให้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๓๙ หรือไม่

ประเด็นที่สอง กรณีที่ผู้ต้องขังนำเงินเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้ในเรือนจำจะเป็นความผิดตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ฯ หรือไม่ และในกรณีที่ผู้บัญชาการเรือนจำได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๓๗ วินิจฉัยลงโทษฐานผิดวินัยตามมาตรา ๓๕ เงินที่ยึดได้จะถือว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยการกระทำความผิด และอยู่ในความรักษาของกรมราชทัณฑ์ที่ต้องตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๑๓๒๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือไม่

ประเด็นที่สาม กรณีที่มีการกระทำความผิดตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ฯ แต่ไม่สามารถหาตัวผู้กระทำความผิดได้ และมิได้มีการฟ้องคดีอาญา เงินและสิ่งของต้องห้ามที่กรมราชทัณฑ์ยึดได้จะถือว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยการกระทำความผิด และอยู่ในความรักษาของกรมราชทัณฑ์ที่ต้องตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๑๓๒๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาข้อหารือแล้ว เห็นว่า พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ฯ บัญญัติถึงการริบทรัพย์สินไว้ในหมวด ๑๒ ความผิดเกี่ยวกับเรือนจำของลักษณะ ๑ เรือนจำ อันเป็นการริบทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามมาตรา ๔๕^๒ และบัญญัติถึงการริบทรัพย์สินไว้ในหมวด ๙ ทรัพย์สินของผู้ต้องขัง ของลักษณะ ๑ เรือนจำ อันเป็นทรัพย์สินที่ผู้ต้องขังนำเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้โดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง^๓ และทรัพย์สินของผู้ต้องขังที่ตกค้างอยู่ในเรือนจำตามมาตรา ๔๐^๔

^๒มาตรา ๔๕ ผู้ใดเข้าไปในเรือนจำโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ดี หรือบังอาจรับจากหรือส่งมอบแก่ผู้ต้องขัง นำเข้ามาหรือเอาออกไปจากเรือนจำซึ่งเงินหรือสิ่งของต้องห้ามโดยทางใด ๆ อันฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับของเรือนจำก็ดี ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

ถ้าผู้กระทำความผิดเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับเรือนจำหรือกรมราชทัณฑ์ ให้เพิ่มโทษเป็นทวีคูณ

เงินและสิ่งของต้องห้ามที่นำเข้ามาในเรือนจำโดยฝ่าฝืนบทมาตรานี้ ให้ริบเป็นของแผ่นดิน

^๓มาตรา ๓๙ ทรัพย์สินซึ่งผู้ต้องขังนำเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้ในเรือนจำโดยมิได้รับอนุญาตเพื่อการนั้นโดยชอบจากเจ้าพนักงานเรือนจำ ถ้าเป็นสิ่งของต้องห้ามตามมาตรา ๓๕ ให้ริบเป็นของแผ่นดิน ถ้าเป็นสิ่งมีสภาพเป็นของสละเสียได้หรือเป็นของอันตรายหรือโสโครก ให้เจ้าพนักงานเรือนจำทำลายเสีย

สิ่งของอันจะเก็บรักษาไว้ในเรือนจำไม่ได้เนื่องจากขนาด น้ำหนัก หรือสภาพ และผู้ต้องขังไม่สามารถจะฝากไว้แก่บุคคลภายนอกได้นั้น อาจทำลายหรือขายทอดตลาดเสียได้ เงินที่ขายได้นั้นให้เก็บไว้ให้แก่ผู้ต้องขัง

^๔มาตรา ๔๐ ทรัพย์สินของผู้ต้องขังที่ตกค้างอยู่ในเรือนจำ ให้ริบเป็นของแผ่นดินเสีย ในกรณีต่อไปนี้

๑. ผู้ต้องขังหลบหนีพ้นกำหนดหนึ่งปีนับจากวันหลบหนี

๒. ผู้ต้องขังถูกปล่อยตัวแล้วไม่รับทรัพย์สินหรือรางวัลของตนไปภายในกำหนดสามเดือนนับจากวันปล่อยตัว

สำหรับการรับทรัพย์สินตามมาตรา ๔๕ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด อันเป็นการรับทรัพย์สินซึ่งเป็นโทษทางอาญา ซึ่งเป็นอำนาจของศาลที่จะรับได้ ส่วนการรับทรัพย์สินตามมาตรา ๓๙ และมาตรา ๔๐ มิใช่เป็นการรับทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด การที่พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ฯ ใช้คำว่าทรัพย์สินในกรณีนี้ น่าจะมีความหมายเพียงว่าให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเท่านั้นหาเกี่ยวกับการลงโทษทางอาญาไม่ ดังจะเห็นได้ว่าทรัพย์สินตามมาตรา ๔๐ เป็นกรณีที่ต้องขังหลบหนีหรือถูกปล่อยตัวแล้วไม่รับทรัพย์สินไปภายในกำหนดเวลาเท่านั้น

ตามข้อหาดังกล่าวข้างต้นนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) มีความเห็นแต่ละประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เห็นว่า มาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๙ กำหนดองค์ประกอบในการกระทำความผิดไว้โดยรวมถึงการนำเข้ามาซึ่งสิ่งของต้องห้าม แต่มิได้กำหนดให้การเก็บรักษาไว้ซึ่งสิ่งของต้องห้ามเป็นความผิดตามมาตรา ๔๕ ด้วย ในกรณีนี้ ถ้าปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องขังนำสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำ การกระทำดังกล่าวย่อมเป็นความผิดตามมาตรา ๔๕ แต่ถ้าผู้ต้องขังเก็บรักษาไว้ซึ่งสิ่งของต้องห้าม การกระทำดังกล่าวย่อมไม่เป็นความผิดตามมาตรา ๔๕

สำหรับกรณีที่ผู้บัญชาการเรือนจำได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๓๗^๕ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ฯ ลงโทษฐานผิดวินัยตามมาตรา ๓๕^๖ แก่ผู้ต้องขังซึ่งกระทำความผิดตาม

^๕มาตรา ๓๗ ในกรณีที่ผู้ต้องขังได้กระทำความผิดอาญาขึ้นภายในเรือนจำ และความผิดนั้นเป็นเพียงลหุโทษ หรือความผิดต่อมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ก็ดี ความผิดฐานประทุษร้ายแก่ทรัพย์สินของเรือนจำก็ดี ฐานพยายามจะหลบหนีก็ดี แทนที่จะนำเรื่องขึ้นเสนอต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อดำเนินการสอบสวนหรือฟ้องร้องตามกฎหมาย ให้ผู้บัญชาการเรือนจำมีอำนาจวินิจฉัยลงโทษฐานผิดวินัยตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ได้

ข้อความตามมาตรานี้ไม่ตัดสิทธิของเอกชนที่จะเป็นโจทก์ยื่นฟ้องคดีอาญาหรือคดีแพ่ง ดังบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

^๖มาตรา ๓๕ เมื่อผู้ต้องขังคนใดกระทำความผิดวินัย ให้เจ้าพนักงานเรือนจำผู้มีหน้าที่พิจารณาโดยอ่องแท้ แล้วลงโทษสถานหนึ่งสถานใดหรือหลายสถานดังต่อไปนี้

- (๑) ภาคทัณฑ์
- (๒) งดการเลื่อนชั้นโดยมีกำหนดเวลา
- (๓) ลดชั้น
- (๔) ตัดการอนุญาตให้ได้รับการเยี่ยมเยียนหรือติดต่อไม่เกินสามเดือน เว้นไว้แต่ในกรณีที่ระบุไว้ในมาตรา ๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
- (๕) ลดหรืองดประโยชน์และรางวัลทั้งหมดหรือแต่บางส่วนบางอย่าง
- (๖) ขังเดี่ยวไม่เกินสามเดือน
- (๗) ขังห้องมืดไม่มีเครื่องหลับนอนไม่เกินสองวันในสัปดาห์หนึ่ง โดยความเห็นชอบของแพทย์

(๘) เชี่ยนครวหนึ่งไม่เกินยี่สิบทีในความควบคุมของแพทย์ แต่ห้ามเชี่ยนครวต่อไป เว้นแต่จะล่วงพ้นเวลาสามสิบวันจากวันเชี่ยนครวที่แล้ว ถ้าผู้ต้องขังเป็นหญิงห้ามเชี่ยน

มาตรา ๔๕^๙ โดยไม่มีการดำเนินคดีอาญากับผู้ต้องขัง นั้น การดำเนินการกับสิ่งของต้องห้ามที่ยึดได้ไม่สามารถริบเพื่อให้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๔๕ ในลักษณะที่เป็นโทษในทางอาญาได้ ดังนั้น เมื่อปรากฏว่าการกระทำของผู้ต้องขังในการนำเข้ามาซึ่งสิ่งของต้องห้ามอันเป็นทรัพย์สินของผู้ต้องขังนั้นเข้าลักษณะตามมาตรา ๓๙^๙ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ฯ ด้วย จึงสามารถริบสิ่งของต้องห้ามอันเป็นทรัพย์สินของผู้ต้องขังให้ตกเป็นของแผ่นดินได้ตามมาตรา ๓๙ ซึ่งเป็นการริบโดยเหตุที่นำทรัพย์สินซึ่งเป็นสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำโดยมิได้รับอนุญาต

ประเด็นที่สอง เห็นว่า องค์ประกอบในการกระทำความผิดตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๙ ไม่ได้รวมถึงการเก็บรักษาเงิน การเก็บรักษาเงินไว้ในเรือนจำจึงไม่มีความผิดตามมาตรา ๔๕ แต่เนื่องจากการเก็บรักษาเงินโดยผู้ต้องขังมีที่มาจาก การที่มีผู้นำเงินเข้ามาในเรือนจำ จึงทำให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา ๔๕ เกิดขึ้นแล้วในฐานความผิดที่มีการนำเข้ามา ดังนั้น เงินดังกล่าวไม่ว่าจะนำเข้ามาโดยผู้ต้องขังหรือนำเข้ามาโดยบุคคลอื่นย่อมเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามมาตรา ๔๕

สำหรับกรณีที่ผู้ต้องขังเป็นผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๔๕^๙ และผู้บัญชาการเรือนจำได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๓๗^{๑๐} แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ฯ ลงโทษฐานผิดวินัยตามมาตรา ๓๕^{๑๐} โดยไม่มีการดำเนินคดีอาญากับผู้ต้องขัง นั้น การดำเนินการกับเงินที่ยึดได้จึงไม่สามารถริบเพื่อให้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๔๕ ในลักษณะที่เป็นโทษในทางอาญาได้ และพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ฯ มิได้บัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินการกับเงินที่ยึดได้จากการกระทำความผิดตามมาตรา ๔๕ เอาไว้ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเงินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามที่ได้ให้ความเห็นไว้ข้างต้น จึงอาจตกเป็นของแผ่นดินได้ตามมาตรา ๑๓๒๗^{๑๒} แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

(๙) ตัดจำนวนวันที่ได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกตามมาตรา ๓๒ (๖)

ในกรณีและเงื่อนไขอย่างใดจะลงโทษดังระบุไว้ข้างต้น ให้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

^๙โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

^๙โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

^๙โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

^{๑๐}โปรดดูเชิงอรรถที่ ๕, ข้างต้น

^{๑๐}โปรดดูเชิงอรรถที่ ๖, ข้างต้น

^{๑๒}มาตรา ๑๓๒๗ ภายในบังคับแห่งกฎหมายอาญา กรรมสิทธิ์แห่งสิ่งใด ๆ ซึ่งได้ใช้ในการกระทำผิด หรือได้มาโดยการกระทำผิด หรือเกี่ยวกับการกระทำผิดโดยประการอื่น และได้ส่งไว้ในความรักษาของกรมในรัฐบาลนั้น ท่านว่าตกเป็นของแผ่นดิน ถ้าเจ้าของมิได้เรียกเอาภายในหนึ่งปีนับแต่วันส่ง หรือถ้าได้ฟ้องคดีอาญาต่อศาลแล้วนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด แต่ถ้าไม่ทราบตัวเจ้าของ ท่านให้ผ่อนเวลาออกไปเป็นห้าปี

ถ้าทรัพย์สินเป็นของเสียง่าย หรือถ้าห่วงงำไว้จะเป็นการเสี่ยงความเสียหายหรือค่าใช้จ่ายจะเกินส่วนกับค่าของทรัพย์สินนั้นไซ้ ท่านว่ากรมในรัฐบาลจะจัดให้เอาออกขายทอดตลาดก่อนถึงกำหนดก็ได้ แต่ก่อนที่จะขายให้จัดการตามควรเพื่อบันทึกรายการอันเป็นเครื่องให้บุคคลผู้มีสิทธิจะรับทรัพย์สินนั้นอาจทราบว่าเป็นทรัพย์สินของตนและพิสูจน์สิทธิได้ เมื่อขายแล้วได้เงินเป็นจำนวนสุทธิเท่าใดให้ถือไว้แทนตัวทรัพย์สิน

ประเด็นที่สาม เห็นว่า แม้ว่าพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ฯ จะมีได้บัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินการกับเงินและสิ่งของต้องห้ามที่ยึดได้เมื่อมีการกระทำความผิดตามมาตรา ๔๕ และไม่สามารถหาตัวผู้กระทำความผิดได้ และได้มีการฟ้องคดีอาญา เอาไว้ แต่เงินและสิ่งของต้องห้ามดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด จึงอาจตกเป็นของแผ่นดินได้ตามมาตรา ๑๓๒๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มิถุนายน ๒๕๕๓